

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ ОПШТИНСКОГ ОДБОРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ У ПАРАЋИНУ

ПАРАЋИН, ОКТОБАР 2007.г.
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 2932

СТОП
ХАШКОЈ ТИРАНИЈИ!

Др СТРАТИЈЕ ПЕТРОВИЋ

Стратије Петровић је рођен 1954. године у Параћину и свој нажалост, кратки живот посветио је српском народу радећи неуморно и као лекар и као српски радикал. Био је специјалиста ургентне медицине и несебично а изнад свега, стручно, помагао свом народу и одазивао се на сваки позив и ван радног времена. Његова жеља да помогне и онима којима су на ратишту, остварила се када је као добровољац лечио рањене у Бршадину 1992. године.

Човек огромне енергије и племенитог срца није сматрао довољним то што лечи свој народ, него је у Српској радикалној странци нашао изворе хуманости и правдољубивости. По узору на старијег брата, Предрага Петровића професора Историје и првог опозиционог посланика после II св. рата у Параћину, Стратије почиње свој рад на ширењу радикалских идеја у Параћину. Својим неуморним и исцрпљујућим радом мотивисао је остале чланове странке, тако да је за кратко време постао најзаслужнији члан Општинског одбора. У својој борби увек је истицао идеје које су за добро града Параћина али и за цело српство. Патриотске идеје носио је у себи као дечак собзиром да потиче из патријархајне породице од оца Божила Петровића који је био носилац партизанске споменице. Стратије је изгарао на послу и својим примером давао је пример свим члановима странке, тако да је Српска радикална странка те 1997. год. постала убедљиво прва у поморавском округу. Захваљујући његовом лику и делу СРС добија све већи број присталица. Људи су га волели и

поштовали, нарочито су ценили његову несебичност и прегалаштво, његову борбу за сваког човека. Вредан и хуман, брз и одлучан, уливао је поверење и ширио љубав. Интересе народа стављао је изнад личних и зато је на изборима 1997. изабран за народног посланика. Др Стратије Петровић је био по реду други опозициони посланик после II светског рата у Параћину.

Своје велико срце несебично је давао и када је организовао акције добровољног давања крви у којима је он био први давалац. Организовао је поделе божићних пакетића деци Параћина, организатор је славе Српске радикалне странке Св. Три Јеарха за цео Округни одбор СРС Поморавског округа. Патротске идеје СРС-е показивао је својим делима, помажући људима када год би му се обратили. Просторије СРС-е биле су као његова кућа а приватни живот је чекао све док он не заврши све задатке у име радикалских идеја за које је и умро.

Срце великог хуманисте, нажалост, није издржало. Стратије Петровић умро је 11. новембра 1997. год. али његов дух, његово прегалаштво, виталност, знање, хуманост никада неће умрети. Оставио је све оно лепо и духовно што његови следбеници носе, изграђују и шире у СРС-и. Успехом наше странке сигурно би се поносио сада 2007. године као што се ми поносимо што смо га имали и што је уткао своје име у постојаност СРС-е.

Предраг Петровић

Проблеми Карађорђево брдо

Близу 260 домова живи на потезу од насеља 7. јули до такозваног Петловца. Живе у тим домовима али им је најтеже то што многи од њих немају ама баш никакве путеве намењене за пролазак. Они који ипак имају некаку срећу и привилегију да могу да користе некакав пут он је такав, да му је ширина једва 2м. У том крају постоје домови који такође још увек немају ни струју ни воду. Неки од мештана који су имали могућности да уведу воду у својим домаћинствима, ту воду су морали да плате по абнормално високом ценама али пошто су без воде били намучени и изложени многим нехигијенским условима морали су да се суоче са таквим проблемом.

У скорије време на Карађорђевом брду одржан је збор грађана на коме се константовало да је господин председник града Параћина обећао још у прошлој години да ће такви проблеми бити решени, међутим од таквих обећања до дана данашњег нема ништа. За помоћ смо се поново 09.03.2007. год. обратили господину председнику међутим он је за окончање тих проблема навео тек 2009- у годину. На питање Драге Грбовића председника Месног одбора

4. јули Српске радикалне странке због чега је то било обећано а није остварено... од стране председника једине речи су биле да се није имало

пара за то. Ради јаснијег сазнања, мештани тог краја нису тражили никакве посебне услове и неке посебне асфалтне путеве већ један скроман и безбедан пролазни

пут ширине бар до 3м како би могли макар тракторима да неометано

функционишу снабдеваћи се огревима за предстојећу зиму. Због неодговорног понашања од стране председника Општине случај се пријавио министру за капиталне инвестиције а новинари Блица су се на лицу места могли уверити о овом проблему и све то изнели у јавности. После тога од стране Општине се демантовало да није тачно да ту постоје 260 кућа, већ око 20-ак колиба и неколико викендица, што наравно то није тачно. Можда господин председник не зна шта је колиба а шта кућа од 2 и 3 спрата које имају и до 300 квадрата у том насељу. Што је још и горе дошло се до информација да је господин председник Саша Пауновић једном приликом објашњавајући о коме се ради ово насеље назвао дивљачким насељем а људе у њему несрећнике.

Драги наши суграђани, па зар смо ми који живимо у том насељу несрећни дивљаци, па зар господин предсеник мисли да смо ми заборавили обећање које је дао да нам изгради путеве а он сада каже да такве радове у насељу није обећао. Још увек се питамо, до када ће мо ићи по блату до својих кућа и хоћемо ли још увек да ћутимо и да чекамо на њихову милостињу или ћемо можда да потражимо само оно што припада сваком грађанину. Неко ко нас назива дивљацима и несрећницима треба да се преиспита није ли он и сам несрећник кад незна много тога о својој Општини а поготово колико има мештана у Месној заједници 4. јул.

Драго Грбовић

ПРОБЛЕМ НАСЕЉА ЖАБАРЕ

У насељу Жабаре, дугогодишњи је нерешени проблем пута, који води из града Параћина према Шумадијском стоваришту, где се врши продаја и мерење угља.

Тај део пута је доста оптерећен па се испред ваге где се врши утовар и истовар угља у оштећеном асвалту налазе огромна улегнућа! Приликом падања кише и снега ту се стварају огромне воде и баре и онемогућавају пешацима а и аутомобилима безбрижно пролажење. Очигледан и велики пропуст надлежне власти је у томе што на том месту није регулисано адекватано одвођење воде у канализацијску мрежу а и ако би се то остварило то би било кратког века а како и не би, када на том месту, канализационе мреже у опште и нема. Додуше, било покушаја да се од стране појединаца на одвођењу воде нешто и уради али се све то на крају безуспешно завршавало. Грађани тврде да је то само маска, да би се привремено заварео народ а да при том после краћег времена, то и даље остаје исти проблем.

Под притиском таквих мука, мештани тог насеља су и сами то место назвали Жабарска бара и још како кажу да је њихово, најстарије насеље у граду и да је ред да и они коначно добију градску канализацију и реше тај проблем.

Верипа Кочинац

ДЕМОКРАТСКИ ПОКОЈНИК

Пролазник када пролази кроз Бошњане осећа се као да је у XIX веку, јер су тада по Србији постављани споменици Крај путаши. Али тада у то време, такве споменике су подизали само изгинулим храбрим јунацима, док сада код нас у Бошњану наши квази демократе поставише своје јунаке, такозване "еко фондове"... само што ови споменици нису од сувог камена, већ су то зелена бурад са жутим листом по средини. И тако то с'поносом стоји да се зна да је то демократски "Покојник" који смрди на све стране и око кога се јуре сеоски керови не би ли мало нешто отпразнили од "демократског покојника". А о чему се управо ради (сада ће те сазнати)?! Пре нешто више од 3 године наш садашњи демократски одборник а бивши председник месне заједнице Бошњане, постави у село лимену бурад од 200 литара са "Еко фондом" и поносно се хвалећи тиме, док наши мештани не напунише буриће разноразним смећем! Од тада они се ућуташе. Бурићи огромни, не могу се подизати, смећа пуно, не могу се празнити и тако то стоји две године. Бурићи смрде, поготово ноћу око њих облећу и трчкарају сеоски керови као да су на хиподрому а то њих као да и не интересује, као ни паре које су за то дате да се то ту постави

а кривицу само сваљују од једног на другог не би ли им брже прошли дани. Сада са надом у бога и вољом народа до следећих локалних избора када ће Српски радикали отерати демократе гласовима својих мештана и преузети село у своје руке и претворити га у поштено, поносно и честито село, вредних мештана и поштењог народног руководства.

Драгиша Јанићијевић

ДЕМОКРАТСКО СМЕТЛИШТЕ

Долазећи у неко место путник прво што запази је табла са називом села. Кроз село Бошњане пролази регионални пут који још води и за фабрику цемента Холцим Србија Поповац. Тим путем пролазе возачи камиона из целе Србије. Међутим најчудније је то што некада где је стајала табла са натписом места скоро 40-ак година на самом улазу у село, ту сада расте коров а у једној споредној улици у којој живи председник села постављен од стране демократа, накнадно је премештена табла са натписом и то удаљена на чак око 500 м од почетка села тако да ти сами возачи и не виде таблу на којој пише Бошњане. Дакле улаз и остатак дела села за њих није Бошњане већ само оно што они одреде. Свако село се поноси својим путевима а док наше село се може поносити рупама по асвалту. После радова ЈКП Водовод Параћин, на водоводној мрежи у Бошњану од две асфалтиране улице у селу оста нам једна. Другу наравно и нису асфалтирали тако да нам осталоше рупа до рупе и оставише нас на милост и немилост предстојећој зими коју ћемо дочекати под таквим условима. У тој јединој асфалтираној улици која је у дужини око 1000 м. постоје 78 рупа пуним воде, по којима кад је кише возачи упадају својим возилима. ...А док су неасфалтиране улице посебна прича јер деца и омладина села Бошњана због тога морају чизме да носе у 21. веку, јер демократски председник парламентарних избора у јануару, пустио Булдожере по улицама, да се види као да они нешто раде јер тада се наводно сетили народа и ето поклонили му благо што се и преко ципела прелева. Биће тако док већ једном Српски радикални не узму одговорност за своје село а демократе послати на историјско сметлиште где им је и место! Тада ће наше село Бошњане бити за понос свих мештана који у њему живе а и свих путника пролазника који кроз њега пролазе.

Драгиша Јанићијевић

ЛАЖНА ПЕПЕЉУГА

Није мала ствар имати Пепељугу па макар она била и лажна какву ми у Бошњану имамо. Кад год стане пред ТВ камере демократски одборник из Бошњана се хвали како су демократе из Бошњана изградиле нову Пепељугу. Али та њихова демократска Пепељуга умало им не изгоре пред референдумом 28. октобра 2006. године. Та сила Пепељуга од школе у Бошњану поједе милионе на реконструкцију већ постојећег објекта школе коју су мештани Бошњана својим знојем изградиле 60-их година прошлог века. На првим хладним данима Пепељуга се запали... мало је то што је већ почела да пуца по зидовима и поред сиљних милиона, па ето морала и да се упали од силне муке. Сва је срећа што деца нису била ту када се запалила струјна инсталација. Пепељуга остаде у мраку. Деца су пар дана учила без струје али о томе нема ни речи на овој нашој жутој телевизији Параћин а нема ни наравно у градском Билтену. Али... где објавити да се демократска Пепељуга запалила?! Мештани Бошњана приликом изласка на Референдум, видели су црни зид где се некада налазила табла са осигурачима. Иако је радник ЕПС-а још пре две године упозоравао да струјна инсталација није исправна, ништа није предузето. Вероватно је многим било важно да се пред с'клепаном школом слика демократски одборник а очигледно, да је њих баш било брига што ће се издвојити 90.000 дин. за додатне трошкове и оправку инсталације. Важно је сликати се за телевизију а што народ плаћа непотребне трошкове за немарне демократе то је не важно!? Сви ми драги и поштени грађани, надајмо се да ће ускоро на власт доћи часни и поштени људи из Српске радикалне странке који ће бринути за сваки динар узет од намученог народа, јер до сада како год ко дође на власт он узима а народ трпи... трпи до наредних избора, да већ једном радикали кажу своје РАДИКАЛСКО!

Драгиша Јанићијевић

ДИГНИ БОЖЕ СВОЈУ РУКУ

Има једно парче земље на овој планети...
Кажу да је рај на земљи
Треба га видети.
Добра земља, добри људи,
Примају те као свога
Ту верују још у бога!
Ту се славски колач сече
И пева се свако вече!

Нема цвета на планети
Да овде не расте
Дању ноћу
Славуј пева и цвркућу ласте!
Бог је себи оставио
Па Србима даде,
Родна поља, винограде,
шуме и ливаде!
Дигни боже своју руку
Реци свима да је доста
И спаси нам молимо те
Од Србије што још оста.

Пролазише нашом земљом
Узимали... шта им треба!
Има ли неко да још није,
Бар нешто узео од Србије !?
И увек је мало њима
А Срба, све мање има.

Помоћи ће кажу многи
Ал Лопужа све од реда
И опасност од њих вреба!
Нека, нека, кад затреба
Стићи ће њих казна снеба

Дигни боже своју руку
Реци свима да је доста
И заштити своје Србе
И ово мало што још оста.

Боле Ђокић

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Шифра општине

Приступница

Број чланске карте _____
Општински одбор _____
Месни одбор _____
Бирачко место _____

Име и презиме _____

Име родитеља _____

Матични број _____

Место становања _____

Адреса _____

Телефон _____

Општина _____

Република _____

Школска спрема _____

Запослен _____

Занимање _____

Датум уклањања _____

Упознат сам са Статутом Српске Радикалне Странке
и добровољно приступам у чланство

Својеручни потпис _____

Оснивач и издавач: **Др Војислав Шешел**

Главни и одговорни уредник: **Елена Божић - Талијан**

Уредник изданја: **Радиша Илић**

Редакција издања Општинског одбора СРС - Параћин: **Радиша Илић, Бојана Јевтић, Боле Ђокић**

Тираж: 5000

Новине "Велика Србија" уписане су у регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.